

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Belzhar

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ana-Maria Man

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ Pizzeria

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Mihail Nacu
Ana-Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOLITZER, MEG

Belzhar / Meg Wolitzer ; trad.: Ciprian Șiulea. –
București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-131-8

I. Șiulea, Ciprian (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Belzhar
Autor: Meg Wolitzer

Copyright © 2014 by Meg Wolitzer

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-131-8

Pentru fiii mei, Gabriel și Charlie

Prolog

Am fost trimisă aici din cauza unui băiat. Îl chema Reeve Maxfield. L-am iubit și apoi el a murit, a trecut aproape un an și nimeni nu știa ce să facă pentru mine. Până la urmă, s-a luat decizia că ar fi cel mai bine să mă trimită aici. Dar dacă întrebați pe cineva dintre angajații de aici sau dintre profesori, vor susține că am fost trimisă în acest loc din cauza „efectelor de durată ale unei traume“. Astea sunt cuvintele pe care părinții mei le-au scris pe cererea de admitere la The Wooden Barn, care e descrisă în broșura de prezentare ca fiind o școală cu internat pentru adolescenți „fragili din punct de vedere emoțional și deosebit de inteligenți“.

Pe rândul unde apare „Motivul pentru care elevul aplică la The Wooden Barn“, părinții tăi nu pot să scrie: „Din cauza unui băiat“.

Dar așa e adevărul.

Când eram mică, i-am iubit pe mama, pe tata și pe fratele meu Leo, care se ținea după mine peste tot și spunea „Jammy, stai“. Când am crescut, l-am iubit pe proful de mate din a noua, domnul Mancardi, chiar dacă abilitățile mele la matematică erau cu mult sub normale. „Ah,

Jam Gallahue, bine ai venit”, spunea domnul Mancardi când întârziam la prima oră, cu părul încă ud de la duș și uneori, iarna, cu vârfurile înghețate ca niște crenguțe. „Sunt încântat că te-ai decis să ni te alături.” Fără s-o spună niciodată într-un mod neplăcut. Chiar îmi vine să cred că era încântat.

Eram îndrăgostită de Reeve cu disperare, cum nu mai fusesem îndrăgostită de nimeni până atunci, în toți cei cincisprezece ani ai mei. După ce l-am cunoscut pe el, sentimentele pe care le avusesem față de toți ceilalți mi s-au părut dintr-odată simple și penibile. Mi-am dat seama că există diferite niveluri de dragoste, exact ca diferitele niveluri de matematică. Pe vremea aia, în clasa de Matematică Avansată de lângă noi, se adunau niște mega-creiere să schimbe ultimele bârfe despre paralelograme. Între timp, în clasa de Matematică pentru Proști a domnului Mancardi, noi stăteam într-o ceață matematică, cu gurile pe jumătate căscate, și ne holbam nedumeriți la ironic denumita Tablă Inteligentă.

Cam așa mă îndrăgostisem și eu până atunci, ca prin ceață, complet aiurea, fără măcar să-mi dau seama. Iar apoi, dintr-odată, am înțeles că există ceva în genul Iubirii Avansate.

Reeve Maxfield era unul dintre elevii din a zecea aflați în vizită, care se hotărâse să ia o pauză de la viața lui, din Londra, unul din cele mai incitante orașe din lume, ca să petreacă un semestru în suburbia noastră din Crampton, în New Jersey, și să stea la Matt Kesman, un sportiv vesel și plictisitor, și la familia lui.

Reeve era diferit de băieții pe care îi știam eu — toți acei Alex, Josh și Matt. Nu era vorba doar de numele lui. Avea un stil diferit de oricare dintre ei: foarte elegant,

slab și cu umerii aplecați, cu niște jeanși negri strâmți atârându-i mult sub oasele noduroase ale șoldurilor. Arăta ca membrul uneia din trupele alea britanice de punk din anii '80, pe care taică-meu încă le mai adoră și ale căror albume le păstrează în huse de plastic speciale, pentru că e sigur că o să facă foarte mulți bani cândva. O dată am căutat unul din cele mai prețuite albume ale lui taică-meu pe eBay și am văzut că cineva oferise 16 cenți pe el, lucru care, nu știu de ce, m-a făcut să-mi vină să plâng.

Pe copertele albumelor lui taică-meu apar de obicei băieți cu priviri ironice, care stau împreună la un colț de stradă, amuzându-se de vreo glumă de-a lor. Reeve s-ar fi potrivit perfect. Avea păr castaniu închis, curgându-i în jurul unei fețe palide, foarte palide, pentru că se pare că în Anglia nu există deloc lumină a soarelui. „Serios? Deloc? Întuneric total?“, spuneam eu când el insista că așa e.

„Cam da“, spunea el. „Toată țara e ca o casă mare și umedă în care a fost oprit curentul electric. Și toți au carență de vitamina D. Chiar și Regina.“ Spunea toate acestea cu o față serioasă. Avea un *hârșăit* în voce. Și, chiar dacă habar n-am ce credea lumea despre el în Londra, unde accentul lui e obișnuit, pentru mine vocea lui suna ca un chibrit aprins ținut la marginea unei bucăți de hârtie sfărâmicioasă. Exploda, pur și simplu, la intensitate scăzută. Când vorbea el, îmi venea să ascult.

Îmi venea și să mă uit la el non-stop: fața palidă, ochii căprui, părul fâlfâind. Era ca un pahar de laborator cu gât lung de la chimie, care bolborosea mereu în partea de sus, din cauza vreunui proces interesant care avea loc înăuntru.

Acum l-am comparat pe Reeve Maxfield și cu matematica, și cu chimia. Dar până la urmă, singura oră care a ajuns să conteze era engleza. Nu ora mea de engleză de la Liceul Regional Crampton, ci o altă oră, la care am mers mult mai târziu, la The Wooden Barn în Vermont, după ce Reeve murise și eu abia dacă mai puteam trăi.

Din motive pe care nu le-am înțeles, am fost unul din cei cinci elevi invitați să ia parte la un curs care se chema Teme Speciale în Engleză. Ce s-a întâmplat la cursul acela e ceva despre care niciunul dintre noi nu a vorbit cu nimeni niciodată. Chiar dacă, bineînțeles, ne gândim la asta tot timpul și îmi imaginez că o s-o facem pentru tot restul vieților noastre. Iar chestia care mă uimește cel mai mult, chestia care mă obsedează în-continuu este asta: dacă nu l-aș fi pierdut pe Reeve, dacă nu aș fi fost trimisă la școala aia internat și dacă nu aș fi fost unul din cei cinci adolescenți fragili emoțional și deosebit de inteligenți de la Teme Speciale în Engleză, ale căror vieți fuseseră distruse în cinci moduri diferite, atunci nu aș fi aflat niciodată despre Belzhar.

Capitolul unu

— Dumnezeule, Jam, scoală-te odată, spune colega mea de cameră DJ Kawabata, o fată Emo din Coral Gables, Florida, cu „anumite probleme de alimentație“, după cum s-a exprimat ea destul de vag.

DJ apare deasupra patului meu, cu părul ei negru atârnându-mi peste față. Din cauza ei, camera noastră seamănă cu insula comorilor, avem mâncare ascunsă peste tot: acadele, batoane cu ovăz, cutii cu stafide, chiar și o marcă ciudată de ketchup pe nume Hind's¹, ca și cum compania respectivă ar fi sperat că oamenii o să fie derutați și o s-o cumpere. Toate fuseseră plantate strategic pentru așa-numite „urgente“.

Eram la The Wooden Barn doar de o zi și nu asistasem încă la una din urgențele colegii mele de cameră, dar ea mă asigură că vor apărea.

— Apar întotdeauna, îmi spune, ridicând din umeri, când încearcă să îmi explice prima oară cum ar fi să stau în cameră cu ea. O să vezi niște rahaturi pe care n-ai fi vrut să le vezi niciodată în viața ta. Dar nu-ți face

¹ Nume asemănător cu cel al cunoscutei companii Heinz, producătoare de ketchup și alte produse alimentare. (N. red.)

probleme, vorbesc de rahaturi *metaforice*. Nu sunt dez-echilibrată grav.

Cei „dezechilibrați grav“ nu sunt admiși la The Wooden Barn. Locul ăsta nu e spital, proclamă sus și tare conducerea, și e împotriva medicației psihiatrice. În schimb, susține că experiența școlară este merită să le creeze copiilor sentimentul că nu sunt singurii în situația lor și să-i ajute să se vindece.

Nu văd cum ar putea fi adevărat. Aici nu te lasă să ai nici măcar Internet. Adică e complet interzis, ceea ce pare pur și simplu nemilos. Ți se confiscă și telefonul la sosire și, chiar dacă ți se dă voie cu laptop pentru școală, nu există conexiune *wireless* pe kilometri întregi. Există un telefon cu plată antic în dormitorul fetelor și unul în pavilionul băieților. Ești complet izolat de tot și toate, lucru care nu are niciun sens, pentru că fiecare copil ajuns în școala asta este deja izolat într-un fel sau altul.

Deși nu vine nimeni s-o spună pe față, The Wooden Barn este un fel de școală de reeducare, între spital și o școală normală. E ca o frunză mare de nufăr pe care poți să zăbovești un moment înainte să trebuiască să sari înapoi în viața obișnuită.

DJ mi-a povestit că înainte fusese într-un spital special pentru tulburări de nutriție. Pacienții de acolo erau numai fete, a continuat ea, supravegheate constant de asistente care purtau niște bluze cum au asistentele de la pediatrie, cu modele cu urși panda și cățeluși simpatici pe ele. Uneori, când le scădea prea mult greutatea, fetele erau alimentate cu forța, prin tuburi.

— Mi s-a întâmplat și mie o dată, a spus DJ. Una din asistente mă ținea și îmi strivea fața cu țățele — și când am ridicat ochii, nu vedeam decât labradori mici și aurii.

În momentul în care am ajuns eu la The Wooden Barn, DJ era acolo de doi ani. Iar în dimineața asta, chiar în prima zi în care încep orele, în timp ce stă și așteaptă cu părul atârându-i peste fața mea ca o perdea neagră, eu nu îmi doresc decât să dispară odată. Dar nu se va întâmpla.

— Jam, ai pierdut deja micul dejun, spune ea, de parcă ar fi maică-mea sau ceva de genul. Încep cursurile. Ce ai prima oră?

— Habar n-am.

— Nu te-ai uitat în mersu' trenurilor?

— „Mersu' trenurilor“? Dacă te referi la orar, nu.

Ajunsesem cu o zi înainte, după o călătorie de șase ore cu mașina, împreună cu părinții mei și cu Leo. Maică-mea a plâns practic tot drumul, dar se prefăcea că e alergică, iar taică-meu asculta radioul național cu o intensitate stranie. „Astăzi“, a spus femeia de la radio, „vom dedica întreaga noastră emisiune vocilor neauzite care au fost curmate de talibani.“

Taică-meu a dat volumul tare, bătăind gânditor din cap, ca și cum asculta ceva extraordinar de fascinant, în timp ce maică-mea a închis ochii plângând, nu din cauza vocilor neauzite curmate de talibani, ci din cauza mea.

Fratele meu, Leo, era exact el însuși, cum stătea lângă mine cu micul lui joc electronic murdar în poală, apăsând clapete și învârtind butoane.

— Hei, a spus el, după ce a trecut de un nivel și mi-a surprins privirea.

— Hei.

— O să fie nasol fără tine acasă.

— Obişnuiește-te cu asta, i-am spus. Copilăria noastră împreună s-a cam dus.

— Ești rea, a spus el.

— Dar e adevărat.

Apoi am continuat:

— Și, până la urmă, unul din noi o să moară. Și celălalt va trebui să meargă la înmormântare. Și să țină un discurs.

— Jam, *încetează*, a spus Leo.

Mi-a părut rău imediat pentru ce spusese — și nici măcar nu știam de ce o făcusem. Eram prost dispusă tot timpul. Leo nu merita să fie tratat astfel. Avea doar doi-șpe ani și părea chiar mai mic. Unii puști din anul lui arătau de parcă erau gata să aibă și ei copii; Leo arăta ca unul din copiii pe care ar fi putut ei să-i aibă. Din când în când, îi puneau piedică pe hol, dar pe el chiar nu-l supăra nimic, pentru că descoperise o modalitate să nu-i mai pese. De când făcuse zece ani, era obsedat de o lume alternativă a unui joc video numit „Rătăcitorii viselor“, în care era vorba de cuburi magice, ucenici și personaje numite lorzi hoinari.

Nici acum n-am idee ce e un lord hoinar. În momentul ăla nu îmi dădeam seama nici măcar ce e o lume alternativă, dar acum sigur că înțeleg. Înțeleg ceea ce fratele meu știe de ani de zile: uneori, o lume alternativă e mult mai bună decât cea reală.

— N-am vrut să fiu rea, i-am spus lui Leo în mașină. Așa fac eu uneori.

— Mama și tata mi-au spus că atunci când te porți așa să nu țin cont, pentru că...

— Pentru că ce?

Vocea mea era încordată.

— Pentru că ai trecut prin multe, a spus el încurcat.

Noi doi abia dacă vorbeam despre asta. Era doar un copil și nu avea cum să știe prin ce trecusem eu. Ce simțisem eu.

Conversația nu avea să ducă nicăieri, așa că am privit fiecare pe geamul lui și, în cele din urmă, Leo a închis ochii și a adormit cu gura deschisă. Mașina era învăluită în mirosul chipsurilor condimentate pe care le mâncase el. Mi-a părut rău pentru el — că acum era ca un copil singur la părinți. Că nu avea o soră mai mare normală. Că avea, în schimb, una suficient de distrusă, încât să meargă să locuiască într-o școală specială din alt stat, la șase ore distanță cu mașina.

Momentul debarcării la The Wooden Barn a fost foarte tensionat. Maică-mea îmi tot aranja camera, în timp ce DJ stătea întinsă în pat, privind în tăcere întreaga scenă, care o amuza evident.

— Să nu uiți să-i tragi câțiva pumni sănătoși tovarășei de studiu² în fiecare zi, ca să stea uniform umplutura, a spus maică-mea în timp ce așeza lucruri în sertare.

Am scos din valiză borcanul cu gem de căpșuni Tiptree Little Scarlet, pe care Reeve mi-l dăduse în seara în care ne sărutaserăm prima oară, și am ținut pentru o clipă în mână cilindrul rece de sticlă, de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Ceea ce, într-un fel, și era.

Știam că nu aș fi deschis niciodată borcanul ăsta. Era aproape ca o urnă cu cenușa lui Reeve în ea. Sigiliul avea să rămână neatins pentru totdeauna. Borcanul era sacru pentru mine, așa că l-am pus în sertarul de sus al dulapului de haine și l-am acoperit atent cu o grămadă de sutiene, chiloți și o bluză veche cu Tweetie Bird.

— Doar întinde mâna și lovește-o, bine, Jam? a continuat maică-mea. Lovește-o pur și simplu, ca și cum ar fi un agresor care sare pe tine la colț de stradă.

² *Study buddy*, în original, expresie folosită pentru „pernă”. (N.t.)

— *Mamă*, am spus eu, în timp ce DJ continua să ne urmărească.

Nici măcar nu se prefăcea că nu se uită. Mă enerva, colega asta a mea de cameră. Nu-mi venea să cred că eram nevoită să stau cu ea.

— Vreau să zic, pocnește-o ca lumea în partea de jos și pe margini, a continuat maică-mea.

Apoi mi-a demonstrat cum ar fi trebuit să o atac pe așa-numita tovarășă a mea de studiu, perna cea mare cu brațe pe care ea insistase să o cumpărăm pentru camera mea de la Price Cruncher, în Crampton. Femeia de la casă ne zâmbise când am reușit să o urcăm pe banda rulantă. Apoi a spus cu o voce lăălită „Merge cineva la Academia Fenster?”.

Academia Fenster e o școală cu internat pentru snobi, nu foarte departe de casa mea din New Jersey, unde fetele au cai și toată lumea poartă uniforme bleumarin și cântă niște cântece demodate cu rime stâlcite gen „O, Fenster, dragă Fenster, n-o să uităm niciodată acest semestru”. Maică-mea și cu mine, stânjenite, am dat amândouă din cap că nu.

Tovarășa mea de studiu era enormă, portocalie, din catifea. Am detestat-o în magazin și o detestam și acum, în timp ce stătea pe patul meu la The Wooden Barn, cu brațele deschise. Uram până și numele de „tovarășă de studiu”. Toată lumea știa că nu eram în stare să studiez, chiar dacă trecuse un an de când murise Reeve.

Se pare că era timpul „să ne punem pe treabă” sau „să ne ținem de program” — și de vreme ce eu nu puteam să fac asta, atunci pentru mine era timpul să mă înscriu la The Wooden Barn, unde se presupunea că aerul de Vermont, în combinație cu niște sirop de arțar, niciun fel

de medicație psihiatrică și nici urmă de Internet, avea să mă vindece. Dar eu nu sunt vindecabilă.

Cealaltă chestie care face ca numele de „tovarășă de studiu“ să fie groaznic este că eu nu mai am niciun fel de „tovarăși“. Înainte să îl cunosc pe Reeve și să vreau să fiu cu el tot timpul, cele mai apropiate prietene ale mele din Crampton erau alte două fete simpatice și liniștite, cu păr drept și lung — fete ca mine. Învățam mult la școală, dar nu eram tocilare și fumaserăm niște iarbă, dar fără să fim drogate. În general eram considerate toate trei drăguțe, plăcute și oarecum timide.

Nimeni nu ne disprețuia, dar pe de altă parte nici nu se gândea nimeni la noi prea des. Eram genul de fete care ne împleteam una alteia părul când eram mai mici, exersam mișcări sincronice de dans și dormeam unele acasă la altele în absolut fiecare weekend. Când rămâneam așa împreună, peste noapte, vorbeam foarte deschis despre o grămadă de subiecte, inclusiv băieți, bineînțeles, chiar dacă dintre noi doar Hannah Petroski avea o relație reală, de lungă durată, cu un tip pe nume Ryan Brown. Ei doi erau foarte serioși și aproape că făcuseră sex.

— Suntem la un *milimetru* distanță s-o facem efectiv, ne-a dezvăluit Hannah într-un weekend.

Și chiar dacă eu nu știam prea bine ce înseamnă asta, am dat din cap și m-am prefăcut că știam. Hannah și cu Ryan erau îndrăgostiți încă de la grădinița doamnei Delahunt. Se sărutaseră prima oară pe o bucată de covor din Colțul Somnoroșilor.

După ce l-am pierdut pe Reeve, prietenele mele mă vizitau foarte des, se prezentau solemne la noi acasă. Le auzeam din camera mea în timp ce stăteau în hol și vorbeau cu părinții mei. „Bună ziua, doamnă Gallahue“,

spunea una din ele. „E mai bine Jam? Nu? Deloc? Ah, nici nu știu ce să zic. Ei bine, i-am făcut niște fursecuri...”

Dar când băteau la ușa camerei mele, eu nu voiam să stau de vorbă cu ele prea multă vreme.

— Aș vrea foarte mult să treci odată peste asta, a spus în cele din urmă Hannah într-o zi, stând pe marginea patului meu. Nici măcar nu vă știți de foarte mult timp. Cât a fost, o lună?

— Patruzeci și una de zile, am corectat-o eu.

— Ei, știu că ți-e greu, mi-a spus ea. Adică, Ryan e viața mea, așa că nu e ca și cum n-aș putea să înțeleg *cumva*.

Apoi a adăugat, lăsându-și cuvintele să se piardă:

— Dar totuși...

— Dar totuși *ce*, Hannah?

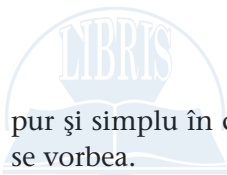
— Nu știu, a spus ea.

Apoi a adăugat, pe un ton nefericit:

— Trebuie să plec, Jam.

Dacă Reeve ar fi fost acolo, i-aș fi spus „Nu te enervează cum zice lumea «Dar *totuși* puncte puncte» și își lasă *cumva* vocea să se stingă, ca și cum chiar ar fi terminat propoziția? «Dar *totuși*» nu înseamnă *nimic*, nu-i așa? Înseamnă doar că nu poți explica ce simți”. „Da, nu suport asta”, ar fi spus Reeve. „Oamenii care spun «Dar *totuși*» îl au pe *Satana* în ei.”

Noi doi pur și simplu tindeam să vedem lumea în același mod. După ce l-am pierdut, m-am închis în camera mea luni de zile, moțând în pat. Odată am purtat bluza de pijama cu Tweetie Bird cinci zile la rând. Prietenele mele au încetat să mai vină. Gata cu vizitele, gata cu fursecurile. Părinții mă împingeau de la spate să mă întorc la școală, dar toată lumea de acolo se holba la mine, pentru că știau cât de mult îl iubisem pe Reeve. Stăteam

pur și simplu în clasă cu ochii închiși, abia ascultând ce se vorbea.

— Alo, se aude? spunea câte un profesor. Jam, alo?

Uneori, în mijlocul programului de școală, mă trezeam stând în picioare în cercul de lumină roșie de sub semnul de ieșire de la sala de gimnastică sau pe un fotoliu sac dintr-un colț al bibliotecii. Și dintr-odată îmi aminteam că ăsta era un loc în care fusesem cu Reeve și aveam un super-atac de panică. Rămâneam fără aer în piept, alergam pe coridor, ieșeam pe ușa de incendiu și continuam să fug.

La început, un profesor sau cineva din personal fugea de fiecare dată după mine, dar după o vreme au obosit să alerge. „Sunt prea bătrână pentru așa ceva!“, a urlat o dată asistenta la mine, de pe cealaltă parte a terenurilor de sport.

„Dacă Jamaica nu reușește să stea la școală în timpul programului“, le-a spus directorul părinților mei, „atunci poate că ar trebui să găsim altă formulă pentru ea.“

Așa că au încercat să mă facă să învăț acasă. Au adus un fost profesor de istorie care, din câte auziserăm, fusese concediat pentru că venise la oră mort de beat după ce băuse nu știu câte *shot*-uri de votcă. Era un tip drăguț, cu o față tristă și brăzdată toată, cum sunt câinii ăia Shar-Pei, și chiar dacă nu a fost niciodată beat cât m-a meditat pe mine, pur și simplu nu puteam să fiu atentă. Cădeam mereu pe gânduri. „Ah, Jam“, spunea el. „Mă tem că n-o să meargă.“

Acum, după ce maică-mea, taică-meu și fratele meu Leo și-au luat la revedere de la mine în camera mea de cămin — toți atât de supărați, iar eu cumva goală și

greoaie pe dinăuntru —, după ce am mâncat pui, fasole verde și quinoa în sala de mese, copleșită de toate fețele și vocile noi din jurul meu, dar stând la o parte și fără să vorbesc cu nimeni, și după ce mi-am petrecut noaptea abia dormind în acest loc nou și ciudat, iată-mă din nou ghemuită în pat, în prima dimineață în care avem ore, la The Wooden Barn.

Iar DJ, deja complet îmbrăcată și cu părul atârându-i peste fața mea, vrea să îmi vadă „mersu’ trenurilor“. Fac un semn vag spre birou, unde sunt îngrămădite o parte din bunurile mele non-vestimentare, fără o ordine anume. DJ le răscolește și, în cele din urmă, scoate o bucată de hârtie împăturită. Expresia i se schimbă în timp ce o privește.

— Ce e?

DJ mă privește ciudat. E jumătate asiatică, jumătate evreică, cu părul negru și lucios tuns drept și fața presărată de pistrii.

— Ai Teme Speciale în Engleză? spune ea, cu vocea crescând în intensitate de uimire.

— Habar n-am...

Nu m-am uitat să văd ce ore sunt. Chiar nu-mi pasă.

— Da, ai, spune ea. E prima oră de azi. Știi cât de neobișnuit este că ai intrat la cursul ăsta?

— Nu. De ce?

DJ se așază pe pat, la picioarele mele.

— Păi, în primul rând, e un curs legendar. Persoana care îl ține, doamna Quenell, îl ține doar când vrea ea. Gen, anul trecut a decis că n-o să mai fie disponibil deloc cursul ăsta. A spus că nu exista „combinația“ adecvată de elevi, indiferent ce dracu’ ar putea să însemne una ca asta. M-am ofticat rău. Și chiar când îl ține, aproape

nimeni nu e primit în clasa asta. Te chinui o grămadă să faci cerere pentru ea, dar practic aproape întotdeauna te trimit la alt curs în locul ăștuia. Anul trecut i-am scris și un bilet în care încercam să-i câștig bunăvoința, spunând cât de important e pentru mine să mi se permită să merg la orele astea din toamnă. Am menționat că atunci când o să merg la colegiu vreau să intru la specializarea Engleză și că „dacă o să fiu suficient de norocoasă ca să fiu acceptată la Teme Speciale, cu siguranță asta o să-mi deschidă toate ușile“. Chiar am folosit formule de-astea de pupat în fund. Dar nu, n-au funcționat. Am fost trimisă la Engleză obișnuită, ca aproape tot restul lumii. E o mare glumă.

— Păi, spun eu, probabil ești norocoasă că n-ai intrat.

— Asta spune lumea tot timpul, zice DJ iritată. Fapt care mă face să vreau să fiu în clasa aia și mai mult. Apropo, ține un semestru. Se termină chiar înainte de vacanța de Crăciun. Și studiați un singur autor.

— Un singur autor tot semestrul? Ești sigură?

— Da, se schimbă de fiecare dată, continuă DJ. Doamna Quenell e foarte bătrână, ca să știi. E una din puținele profe căreia i se zice „Doamna“. În prima zi de curs, toți ceilalți profi îți zic „Spuneți-mi Heather“ sau „Spuneți-mi Ishmael“, la modul „suntem cei mai buni prieteni și poți să ai încredere să ne spui orice“. Dar nu și doamna Quenell. Mai e ceva ciudat: în clasa ei intră unii care nici măcar *nu fac cerere*. Ca tine, se pare. De obicei sunt doar cinci sau șase oameni. E clasa cea mai mică din toată școala.

— Ești bine-venită să-mi iei locul, îi spun.

— Aș vrea să se poată. În timpul semestrului, toată lumea din clasă se poartă ca și cum n-ar fi mare lucru. Dar apoi, după ce se termină, povestesc despre cum *le-a schimbat viața*. Mor să aflu în ce mod *le-a schimbat viața*.